

دوستان داریم

علی جوادی

اگر همه چیز شکل طبیعی و معمولی خودش را داشته باشد، با نام «بهار» باید به یاد گل و بلبل و سبزه بیفتید؛ اما اگر دغدغه‌های دیگری داشته باشید که جهان بینی شما را عوض کند، مجبورید دنیا را از زاویه‌ای دیگر بررسی کنید. زاویه‌ای که حتی معنای بهار را هم تغییر دهد.

نگرانی برای رویدادهای پیش رو و فرجام کار نمایندگان کشورت در تورنمنت‌هایی که برایت اهمیت دارد، شاید از چشمک غنچه‌های نوشکفته در بهار دلفریب هم مهم‌تر تلقی شود. این شاید تعبیر ماست که یک وجهی و صرفاً ورزشی به دنیا می‌نگریم. اگرچه دنیا، زیبایی‌های خود را برایمان دارد و بهار به‌عنوان جذاب‌ترین فصل در صفا اول این زیبایی است؛ اما ورزش آنقدر جادویمان کرده که چیزی جز این نمی‌بینیم و لذتی غیر از آن نمی‌چشمیم.

این تعبیر زیاد هم غلط نیست؛ همه دنیا را از دریچه‌ای که دوست دارند می‌بینند و این نگاه، دنیایشان را تعریف می‌کند. فردی که عاشقانه پرندگان را دوست دارد، شاید به خود حق می‌دهد با خاموشی پرندگان، مضطرب شود؛ اما دنیا برای دیگران،

دغدغه‌های جدی‌تری دارد و این تنوع دید، جهان پیرامون انسان‌ها را متفاوت می‌کند.

چند روز دیگر که عید شود سالی پر از رویدادهای مهم ورزشی برای ما ورزشی‌نویسان آغاز می‌شود و شاید به خود حق می‌دهیم فقط نگران همان روزهای زندگی مان باشیم؛ اما امیدواریم زندگی شما در تمام روزهای سال آینده، بهاری، پرنشاط و پررونق و همین‌طور پر از عطر و روح حیات باشد.

در سال پیش رو اتفاقات ورزشی پرشماری داریم که بازی‌های آسیایی هانگژو (۱۹ شهریور تا ۳ مهر) و جام جهانی ۲۰۲۲ (۳۰ آبان تا ۲۷ آذر) از اهمیت بیشتری برخوردار است. بازی‌های پاراآسیایی هانگژو (۱۷ تا ۲۳ مهر)، کشورهای اسلامی (که پس از تعویق یک‌ساله قرار است طی روزهای ۱۸ تا ۲۷ مرداد در قونیه ترکیه برگزار شود)، بازی‌های آسیایی جوانان در شانتهو چین (که با تأخیر یک‌ساله طی روزهای ۲۹ آبان تا ۷ آذر برگزار خواهد شد) و رویدادهای دیگر از جمله مسابقات قهرمانی جهان و قهرمانی آسیا در رشته‌های مختلف هر یک برای ما مهم هستند و بخشی از ذهن ما را درگیر خود می‌کنند و همین تعدد رویدادهای مهم،

التهاب را به زندگی ما می‌آورد.

سال آینده برای ما با دو بازی تشریفاتی اما پراهمیت تیم ملی فوتبال آغاز می‌شود؛ ۴ فروردین در کره جنوبی مقابل کره و ۹ فروردین در ایران مقابل لبنان.

این دو دیدار به این دلیل اهمیت دارد که ساختار جدید را در آن آزمایش می‌کنیم؛ ترکیب جدید مدیریت بر فدراسیون و مدیران پیرامونی در کنار تیم ملی بزرگسالان.

تیم ملی فوتبال ایران به جام جهانی صعود کرده؛ اما این دو دیدار برای مشخص شدن بعضی موارد ارزشی دو برابر پیدا کرده است. اگرچه دیدار مقابل کره به دلیل صعود هر دو تیم به جام جهانی، حکم مسابقه‌ای تدارکاتی در چهارچوب دیدارهای رسمی را دارد؛ اما توانایی مدیران جدید فدراسیون را هم محک خواهد زد که امیدواریم مدیران جدید فدراسیون فوتبال در این آزمون نمره قبولی بگیرند. هیأت رئیسه‌ای که ایرادهای فراوان مدیریتی از رئیس سابق گرفت، قطعاً باید در این دو بازی تشریفاتی سربلند شود که آرزو می‌کنیم این‌گونه باشد و از مدیری ضعیف به مدیرانی ضعیف پناه نبرده باشیم.

یادداشت

هشتگ صفر-یک؛ هشتگ سال-رؤیایی

کاوه علی‌اسماعیلی

هر چه بود، همین جا تمام می‌شود، در آخرین روزهای سال ۱۴۰۰. سالی پر از اتفاقات باورنکردنی. مسائلی که برای درک‌شان باید هفته‌ها بگذرد و تاریخ در خصوص خوب یا بد بودن‌شان نظر بدهد. در این سال، استقلال و پرسپولیس سرشار از کابوس بودند و در نهایت، از لیگ قهرمانان آسیا کنار گذاشته شدند. یک فاجعه تاریخی برای مدیران فدراسیون فوتبال که هرگز از ذهن هواداران پاک نمی‌شود. هیچ‌کس نگفت داستان چه بود و بطور حضور غول‌های دوست‌داشتنی فوتبال ایران در آسیا ممنوع شد. بازی «کی بود، کی بود، من نبودم» را آغاز کردند و در نهایت دل هواداران را خون کردند. مدیریت این دو باشگاه در سال ۱۴۰۰ فاجعه جدیدی به وجود آوردند و وضعیت مالی‌شان هر روز بدتر شد. کار به تجمعات خیابانی و مصاحبه‌های آتچناتی کشید. البته شاید

چند سال بعد، وقتی به سال ۱۴۰۰ نگاه کردیم، فقط خاطرات زشت به یادمان بیاید اما این نگاه بدبینانه‌ای به وضعیت فوتبال ایران است. روزهای خوبی هم تجربه کردیم. صعود به جام جهانی ۲۰۲۲، درخشش لژیونرهای اروپانشین، فصل جذاب استقلال و پرسپولیس درون زمین و البته تغییرات در مدیریت فدراسیون که خواسته جامعه فوتبال بود. حالا قرار است سال جدید را آغاز کنیم. سالی که قهرمان لیگ و جام حذفی را تعیین می‌کند، تیم ملی را در جام جهانی محک می‌زند، سپاهان و فولاد را به آسیا می‌فرستد و شاید سورپرایزهای شیرینی برای مان داشته باشد. سال ۱۴۰۱ می‌تواند سال رؤیایی ما باشد. سالی که بالاخره شعار خصوصی شدن دو باشگاه دولتی به سرانجام برسد و پول هنگفتی وارد حساب‌شان شود. یک ماه عسل واقعی! سالی که شاهد انتقال

یادداشت

عاقبت به خیر شویم

مرتضی رضایی

نوروز ۱۴۰۱. غریبه‌ام با آن. سال‌ها از نوروز نوشته‌ام و نوشتن از آن کار سختی نبوده است اما امسال یک جورهایی نمی‌شود؛ نه فقط در فروردین ماه و با تحویل سال. زمان‌های مختلفی بوده که روزها نوشده‌اند و بهانه‌های مختلفی هم برای نوشتن وجود داشته است. خیلی چیزها را نمی‌شود تعریف کرد و خیلی چیزها از آن حس‌های خوب است که اگر به کسی بگویی لوث می‌شود. جای این ناگفته‌ها در دل محفوظ می‌ماند اما برای من همیشه یک روز نور را رقم زده‌اند. می‌خواهم همین حس را با خودم به قرن جدید ببرم و چند آرزوی خوب بکنم. آرزو برای ریشه‌کن شدن کرونا، آرزوی داشتن روزهای خوب برای مردم ایران، آرزو برای کشیدن یک خط قرمز دور همه جنگ‌ها و یک آرزوی مهم برای همه که همیشه آرزوی قلبی خودم هم بوده است؛ به حق امام جواد(ع) و به آبروی امام رضاع(ع) «عاقبت به خیری همه ما در هر نقطه از این کره خاکی»؛ الهی آمین

همیشه برایم ترسناک بوده، رفتن به یک قرن جدید. احساس می‌کنم آدم آن قرن نخواهم بود. چند وقت قبل از کنار موزه هنرهای معاصر، چسبیده به پارک لاله رد می‌شدم. خیلی جدی از خودم پرسیدم تکلیف این موزه چه می‌شود؟ الان که یک قرن جدید آغاز شده آنها را نمی‌شود گفت معاصر؟ اذیتیم می‌کند چنین سؤال‌هایی که خودم هم خنده‌ام می‌گیرد از پرسیدنش. سال‌ها قبل همه در انتظار سال ۲۰۰۰ بودند. می‌گفتند سال سقوط است و پایان دنیا. حتی خوب یادم هست که کارلوس روآ دروازه‌بان خوب آرژانتینی‌ها همه چیز را ول کرد و رفت تا برای خودش توشه آخرت فراهم کند. سالی که قرار بود به بن‌بست برسد و همه چیز تمام. بدون تعارف می‌ترسم از شروع یک قرن جدید. ۱۰۰ سال قبل چه کسانی بودند و حالا نیستند. چه اتفاق‌هایی که افتاده بوده و ما نبودیم و چه اتفاق‌هایی قرار است بیفتد و ما نیستیم.